

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ІМ. ДИМИТІЄВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

Рік видання VIII.

№ 26 [726].

СЕРЕДА, 1 БЕРЕЗНЯ 1967 р.

Ціна 2 коп.

СОЮЗ СПОРТУ І ПРАЦІ

З обласного партійно-господарського активу

Позавчора в приміщенні Палацу культури імені Жовтня відбулася нарада обласного партійно-господарського активу, на якій обговорено хід виконання в області постанов ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР, ЦК КП України і Ради Міністрів УРСР з питань дальшого розвитку фізичної культури і спорту.

З доповіддю виступила секретар обкому КП України Н. П. Сухаревська. Вона зупинилась на досягненнях колективів фізкультури під час масових стартів IV обласної спартакіади та II обласних сільських спор-

тивних ігор, які відбулись в минулому році. Різкій критиці піддавався ряд підприємств, установ, колгоспів та районних, партійних, радянських і комсомольських організацій за незадовільну роботу по розвитку фізичної культури і спорту.

В обговоренні доповіді виступили голова облпрофради Д. Т. Жмак, перший секретар обкому ЛКСМУ М. Д. Сиротюк, секретар Кіровоградського міськкому КП України А. Д. Сухачов, начальник локомотивного депо станції Знам'янка Г. С. Тюрін, обласний військовий комісар О. Г. Ковеза, голова колгоспу імені Фрун-

зе Ульяновського району І. І. Гончарук та інші. Провідною темою виступів було: розвиток масовості і виховне значення спорту для юнаків і дівчат, тісний союз спорту і праці.

В обговореному питанні прийнято постанову.

Під дружні оплески учасників наради переможцям IV обласної спартакіади було вручено перехідні прапори, призи і грамоти обласної ради Союзу спортивних товариств і організацій. Ними нагороджено Новоукраїнську районну раду Союзу спортивних товариств і організацій, обласні ради ДСТ «Авангард» і ДСТ «Буревісник», Гайворонську районну раду ДСТ «Локомотив», Кіровоградську міську раду Союзу спортивних товариств і організацій та інші спортивні організації.

КРАСА, СИЛА, ІНТЕЛЕКТ

ХТО ВІДПОВІДАЄ!

Слухаючи виступи учасників зустрічі, які прийшли на чергову редакційну п'ятницю, присвячену розвитку спорту, мимоволі згадуєш слова чудової спортсменки нашого часу Лариси Латиніної: «Ніколи ще фізична культура і спорт не відігравали такої вирішальної ролі, не накладали такого (Закінчення на 4-й стор.)»

ДЛЯ ЗАПАШНОГО ОКРАЙЦЯ

Здрастуй, ниво колгоспна! Добрий день, люди! — хотілося гукнути у врожайне безмежжя, до якого дівчина приїхала, щоб зробити колос вагомішим, а радість хліборобську — світлішою. Комсомолка Галя Костенко прийшла в степ колгоспу імені Шевченка Кіровоградського району агрономом. Радилася з людьми, вчилася у них і їх вчила. На заняття агрогрукта йшли сиві бригадири і їх помічники, сівальники, ланкові. Сюди вони приносили з поля хліборобську мудрість, тут поповнювали багаж теоретичних знань.

Кілька років сплило відтоді. Ряснішими стали врожаї на нивах артілі імені Шевченка. Та Галина Костенко й нині з комсомольським неспокоєм турбується і про навчання землеробів, і про снігозагартмання, і про вивезення місцевих добрив. Бо турбота колгоспних комсомольців — виростити в ювілейному році 200-пудовий урожай, подарувати людям запашний окрасць хліба.

Такими ж думками сповнені молоді колгоспники артілі імені Котовського Кремгесівського району. Щоп'ятниці збираються юнаки і дівчата разом з досвідченими хліборобами до колгоспної контори, щоб збагатити себе знаннями на заняттях у дворічній агротехнічній школі. Тут вони вчать господарювати на науковій основі. Іноді механізатори, які ремонтуєть техніку, не мають можливості побувати на заняттях школи. Тому для них влаштовують лекції безпосередньо в тракторних бригадах.

Завданням номер один для всіх комсомольців області є закінчення підготовки сільськогосподарської техніки й інвентаря до весни. Бо недарма ж в народі говорять, що весняний день рік годує. Саме тому в колгоспі імені Леніна Новгородківського району не гаяли взмкку жодного дня, щоб поставити на лінійку готовності всі трактори, сівалки, культиватори. 20 лютого молоді механізатори рапортували, що вони хоч сьогодні готові до виходу до поля.

Зараз в області йде місячник по масовому вивезенню місцевих добрив. У колгоспі «Україна» Кіровоградського району в ці дні використовується кожна погожа година для удобрення полів. Постійно займаються підвищенням родючості ґрунтів і в артілі «Дружба» Новоукраїнського району. Комсомольці Анатолій Дубина, Олександр Хруль, Віктор Пиндик змінили норми на вивезенні добрив виконують на 120—130 процентів. Тут уже вивезено на поля близько 6 тисяч тонн перегною. Добре трудиться в ці дні молодь артілі імені Жданова, де секретарем комсомольської організації Віктор Волохов. Комсомольці першої бригади цього господарства особистим прикладом утверджують комуністичне ставлення до праці.

Проте осторонь цієї важливої справи стоять Петрівський, Компаніївський, Бобринецький райкоми комсомолу. В господарствах цих районів слабо розгортається соціалістичне змагання серед молодих водіїв, колгоспників і працівників радгоспів за успішне виконання завдань по вивезенню місцевих добрив. Погано йдуть справи з очисткою і зберіганням насіння в колгоспі імені Жданова Долинського району. Але це нітрохи не турбує комітет комсомолу артілі.

З кожним днем все відчутнішим стає подих тепло-го вітру. Разом з його віянням приходять до нас нові турботи. Отож, ровеснику, як солдат перед боєм, перевір бойову готовність. Як вчений в лабораторії, добери для засіву найвагоміші янтарні зерна. Перейми мудрість старого хлібороба, порадься з рекомендаціями по найновіших методах господарювання. І тоді скажи впевнено: «Приходь до нас, весно!»

Автографи, автографи...
Фото В. КОВПАКА.

КІЛЬКА ДНІВ на Кіровоградщині перебував відомий український письменник, лауреат Ленінської премії, депутат Верховної Ради СРСР Михайло Стельмах. Мабуть, важко знайти таку людину, яка б не захоплювалась і не любила його чудові твори. «Велика рідня», «Кров людська — не водиця», «Хліб і сіль», «Правда і кривда» стали для юнаків і дівчат підручниками життя, що навчають боротись і перемогати, любити і неувидіти. Про популярність творів письменника свідчить хоча б те, що його нову повість «Гуси-лебеді летять», яка в минулому році з'явилася на полицях книгарень, через кілька годин вже не

можливо було придбати.

Автор чудових повістей і романів М. Стельмах побував в гостях у трудящих міста Знам'янки і району. Його вітали студенти Кіровоградського педагогічного інституту та робітники, службовці, учні обласного центру, з якими він зустрівся в клубі імені Калініна. Минулої суботи письменник також виступав перед півмільйонною аудиторією телеглядачів по обласному телебаченню.

Наш кореспондент В. Ганюцький зустрівся з Михайлом Стельмахом і попросив його відповісти на кілька запитань.

Кореспондент: Над якими творами Ви зараз працюєте, Михайле Панасовичу?

М. Стельмах: В останній час я віддаю перевагу драматургії. Бачу, що це мені вдається. Українські театри охоче працюють над моєю п'єсою «Правда і кривда», а також над драмою «На Івана Купала». Якою вона буде, скаже глядач.

Кореспондент: У Ваших планах є твори для молоді і про молоді?

М. Стельмах: Молоде покоління, його думки і прагнення — кого з письменників не хвилює ця тема! Вона буде провідною і в моїх нових творах. В п'єсі «На Івана Купала» головним героєм є молодь. Для юного читача написав також повість «Щедрий вечір».

Кореспондент: Спасибі Вам за розповідь, шановний Михайле Панасовичу. Ще раз прийміть щире привітання від читачів «Молодого комунара».

М. Стельмах: Я дуже вдячний кіровоградцям за теплі зустрічі.

На закінчення розмови М. Стельмах написав побажання читачам «Молодого комунара»:

«ДОРОГІ ЮНІ ДРУЗИ ПРИЙМІТЬ МОЇ НАПРАШІ ПОБАЖАННЯ. ХАЙ ВАШІ ДНІ СЮТЬСЯ ДОБРИМ ЗЕРНОМ, А ДОСТИГАЮТЬ ШЕДРИМ КОЛОСОМ! ХАЙ ЯСНІ ЗОРІ ЗАЛІТАЮТЬ У ВАШІ ОЧІ, А ДОБРИ ПОМІСЛИ ЛЯГАЮТЬ У СЕРЦЯ! М. СТЕЛЬМАХ.»

Х А Й
СІЄТЬСЯ
ДОБРЕ
ЗЕРНО

Дорогі юні друзі!
Приміть мої побажання
кобожанню. Хай ваші дні
сіють добрим зерном, а дося-
гають щедрим колосом! Хай
ясні зорі залітають у ваші
очі, а добрі помисли ляга-
ють у серця!
М. Стельмах

НА СТОРІНКАХ нашої газети вже розповідалося, що в Кіровограді ведеться будівництво дитячої спортивної школи, першої такого типу в республіці. На її спорудження держава виділила мільйон карбованців.

За рішенням бюро обкому комсомолу, ДСШ оголошено комсомольською будовою. Редакція має намір систематично висвітлювати хід будівництва цього об'єкту, друкуватиме рейдові матеріали, кореспонденції, розповіді про кращих будівельників. Комсомольська будова має закінчитися в строк!

Сьогодні друкуємо першу кореспонденцію.

Вода хлюпає за хляви гумових чобіт. Вона холодна й каламутна, заважає працювати. Микола Ключка з Михайлом Іванцовим настирливо наповнюють водою діряві відра. Але й у них урвався терпець. Чортихнувся Микола, за ним — Михайло. Взялись готувати місце для скривової площадки. А

ДОВГО ЧЕКАТИМЕ ДОНЬКА?

спробуй в таких умовах забезпечити високу якість і темпи.

— Ех, зараз би автокран, — доноситься з кімнати голос будівельника. — Вмить би залили опалубку цементом.

— Фантазуєш... Слово, на будівництві треба працювати тільки мрійникам. Пам'ятаєш, як ми з виконробом Зініним подорожували по кресленнях цієї будови...

До кімнати зайшов старший виконроб Віктор Вакулєнко. Він теж мрійник, йому 27 літ. Після закінчення ін-

ституту за покликком романтики поїхав з берегів синього моря на голубу планету цілину. А тепер працює в другому будівельному управлінні тресту «Кіровоградпромбуд».

Ось уже тиждень бігає Віктор до начальника тресту.

КОМСОМОЛЬСЬКА БУДОВА ДСШ

— Кран треба, — вимагає.

А начальник остуджує запал Вакулєнка:

— Порахуй-но, скільки в тресті автокранів з великими стрілами. Раз-два...

А будівельникам не терпиться залити цементом останній, третій опалубок. А тоді й до виготовлення ванни для плавального басейну готуватись можна.

Та поки що ми сидимо з хлопцями в закуреній кімнатці і тільки мріємо про бігові доріжки...

— І моя донька гімнастикою хоче займатись, — задумливо мовить молодий робітник. — Та чи скоро?

Замовкли. Легкий сум торкнувся обвітрених облич будівельників. А мені подумалося, що ці робітники горі б звернули, аби тільки 930 галасливих малят швидше заповнили світлу будову ДСШ.

Тишу знову порушив Віктор Вакулєнко.

— Розумієте, ось що обидно: кошти держава відпускає, а використати їх не можемо. В минулому році ми не освоїли 43 тисячі карбованців, в цьому — 15. Спитайте, хто винен?

Виконроб дістає зі столу журнал, в якому ведеться облік робіт на будівництві. Гортає його сторінки, веде оповідь:

— Спорудження розпочали в березні минулого року. Місяця півтора не могли забивати палі під фундамент. З Москви приїхала група товаришів, керівник проекту Л. Адлер. Довжину палі визначили, а механізмів для їх забивання немає.

Та справжнє «ходіння по муках» розпочалося пізніше, коли, здавалося, все можна було вирішити швидко, в самому Кіровограді. З самого ранку тріщали телефони у директора комбінату «Буддеталь».

— Ми замовляли вчора сорок кубометрів бетону, а одержали 20. Ви вже, будь ласка, хоч завтра надолужте...

Пархоменко погоджувався на такі делікатні прохання, але на перешкоді ставала одинадцята автобаза. Її керівники забезпечували потребу будівельників в автотранспорті лише наполовину. Ці мінуси і затримали спорудження ДСШ щонайменше на 5—6 місяців.

В. ПЕТРЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

ЛЕКТОР СТАЄ СЛУХАЧЕМ

Цей перший в області «День лектора» був організований обласною комісією по пропаганді знань серед молоді Кіровоградської організації товариства «Знання» і обкомом комсомолу.

Два дні лектори були слухачами. Вони прослухали лекції «Образ В. І. Леніна в радянській літературі», про культуру мови лектора, про славний літопис комсомолу області та інші.

Лектори зустрілися з делегатами п'ятого з'їзду письменників України І. П. Олєфіренком, І. М. Дузем, М. К. Смоленчуком, О. Д. Моторним, з молодими поетами Кіровограда, подивилися спектакль «Правда» в музич-

но-драматичному театрі ім. Кропивницького.

Багато корисного взяли вони для себе, обмінявшись досвідом роботи. 30 кращих були нагороджені грамотами обкому комсомолу і товариства «Знання», бібліотечками художньої літератури.

Н. РИБАЛКО,
референт обласної організації товариства «Знання».

Кіровоград будуватиме. Під вулицю Карла Маркса і Тімірязєва.

Фото В. КОВПАКА.

НАРОДЖЕНИЙ В БУРЮ

ЛУГАНСЬК. 27 лютого минули 48-і роковини з дня створення в місті «Спілки молоді». Першими членами спілки були юнаки і дівчата з паровозобудівного заводу, суконної фабрики, залізничних майстерень та інших підприємств. Про славу історію комсомолу Луганська і трудові будні сьогоднішнього дня йшла мова на проведенню тут урочистому пленумі міському комсомолу, який відкрився мітингом біля пам'ятника борцям революції. На свято прибули ветерани організації з Москви, Києва, Дніпропетровська, Полтави та інших міст.

ІНДІЯ

ДЕЛІ. Правляча партія Індійський національний конгрес забезпечила собі абсолютну більшість місць на виборах в народну палату центрального парламенту Індії і тим самим дістала право формування нового уряду.

КОНГО

БРАЗЗАВІЛЬ. Рада міністрів Республіки Конго (Браззавіль) засудила нелюдські методи, застосовувані американцями у війні проти героїчного народу Конголезький уряд висловлює своє обурення проти звірств, що їх чинять американці у В'єтнамі, заявив міністр інформації П'єр Мвуама.

ТУНІС

ТУНІС. Відкрита в «Муниципальній галереї мистецтва» туніської столиці

виставка радянського мистецтва користується великим успіхом у відвідувачів.

АДЕН

КАІР. Пострілом з револьвера в Адени вбито члена Аденської законодавчої ради Мухаммеда Хасана. Він займав керівний пост у «Фронті визволення окупованого півдня Йємену», який виступає за ліквідацію іноземних баз та припинення хазайнування колонізаторів у Південній Аравії.

(ТАРС).

ОНИ зустрілись на вулиці. — Чом такий зажурений, неголений?

Григорій Швидюк покосився на своїх ровесників:

— Іншим на веселля дарують баяни, радіоли, а мені — люстерко.

Якусь мить помовчав, потім видавив:

— Сам усе придбаю. Ще заздритимуть. — І попря-

— Ходімо.

Випили. Погнали... Через кілька днів до їх компанії приєдналось ще двоє.

За горілкою з'явилися карти.

Поведінка секретаря стурбувала не тільки комсомольців, а й комуністів.

— Часу не вистачає, — виправдовувався Григорій. — Я ж електриком працюю.

Йому пішли назустріч.

ПОРАЗКА Григорія Швидюка

мував самотньо вузькою стежкою. Хлопці здивовано дивилися йому вслід. Кожен з них пам'ятав, як Швидюк повернувся з армії. Приїшов до правління артілі стрункий, веселий.

— Електромонтером хочу. — Молодих нам треба, — зрадів голова.

А потім гуртківці до клубу запросили. Головні ролі у п'єсах виконував. Пізніше, вже сам, зацікавився спортивною роботою.

— Пасемо задніх, — чув. — Нікому за що роботу взятись по-справжньому.

І не тільки гарні слова говорив, а діяв завзято, покомсомольському. Знаходив час вчитись на заочному відділенні технікуму. Комсомольці артілі обрали його своїм ватажком. Відсвяткували весілля гучно, як ведеться у Васиному.

Та саме з того дня наче підмінили Григорія. Охолов до громадських справ. Придбав майно, телевизор. І, мов ховаючись від людей, аж на краю села купив зажурену, стареньку хатину.

— Навіщо тобі таке розвалля? — питали друзі. — Будувався б, як інші, в центрі села.

— За те ж городу близько гектара...

У вихідний день молодь збиралась на недільник. Споруджували стадіон, саджали дерева, а комсорга — нема. Порпається одиноко на своєму городі. Цілими днями не випускає з рук лопату та граблі.

І тоді комсомольці самі прийшли до нього.

— Відпочивати по-людськи вечорами піде.

— Голова артілі обіцяє виділити матеріали і техніку для спорудження танцювального майданчика. Допоможі організувати...

Швидюк, насупившись, мовчав. Потім відрубав:

— Я вам не бюро добрих послуг. Своїх турбот вистачає.

Якось до Швидюка навідавсь колгоспний молотобоець Володимир Курчанський. Закіптюжений. З кішени пляшка горілки виглядала. Не хотілось Григорію запрошувати гостя до хати.

Але остогидло вже і оте порпання в землі. Кинув лопату:

Перевели помічником бригадира рільничої бригади.

Але віз, як кажуть, не рухався з місця.

На фермі не вистачало доярок. Бригадир Василь Димарецький до свого помічника:

— Прислав би свою дружину. Чого їй вдома сидіти?

— Самі поговорить з нею. Димарецький скористався порадою. А Катерина йому:

— Потрібні мені ваші корови. Молода ще. А в хаті й без того достатки.

Григорій не заперечував дружину.

... Звітньо-виборні комсомольські збори. Один за одним до трибуни підходять юнаки та дівчата. Їх промови короткі.

— В тому, що комсомольська робота заведбана вицем сам секретар.

— Ніколи не знайдеш його, щоб хоч членські внески заплатити.

Григорія Швидюка звільнили від обов'язків секретаря. вивели з бюро.

Додому повертався знайома стежкою. Пахло пожовклим листям дерев. На ченемусь даху плакав сич. А в балці гули трактори: механізатори гатили греблю. Тепер весною ставок затопить майже весь город Григорія. Не цвістимуть соняшники. Не ганятиме вітер зелені хвильки по картопляній та кукурудзяній ділянках. Все залле вода. Припайний, там буде болото.

Що ж, у «болото» Швидюка ніхто не тягнув.

... Минуло кілька місяців. Замела зима протоптану під краю села Григорієм стежкою. Якось прокинувся вранці, а надворі двометрової висоти замети. Мерщій за лопату... Втомившись, присів. З центру села вітерець доносив сміх, гамір. То комсомольці відкидали кучугури. Але вони працюють разом, тому їм і весело.

Чомусь пригадав клуб.

Героїв, яких грав у п'єсах...

На душі стало кисло. А увечері не втерпів і попрямував припорощеною стежкою до клубу...

О. ЛАДАН,

спецкор «Молодого комунара».

Колгосп «Іскра».

Знам'янського району.

Привезли любов...

До районного Будинку культури одна за одною під'їжджають святково прикрашені автомашини. Це механізатори і трактористи, полеводи і теляри Онуфріївського району привезли свою лю-

бов до художнього слобва, до пісні та вогняного танцю.

Фестиваль самодіяльного мистецтва розпочався виступом хору працівників райлікарні.

Т. ЗІНЧЕНКО.

Південний В'єтнам. Арешти і вигнання мирного населення — частина тактики опаленої землі, яку застосовують американські агресори у Південному В'єтнамі. Арештові підлягають усі, хто може опинитися в районі воєнних дій, незалежно від віку і статі.

На знімку: ось проти кого воюють солдати американської морської піхоти.

Майже чверть століття я не знав, де похований мій рідний батько Федір Панасович Грудников, який загинув у роки Великої Вітчизняної війни. Лише з листа піонера Балківської школи-інтернату я дізнався про те, що могила знаходиться в

«НА ВСЕ ЖИТТЯ»

с. Олександрівці, Петрівського району, і прийав уклонитися їй. Дозвольте через вашу газету висловити юним спідопитам вдячність мою на все життя і побажати їм успіхів у навчанні.
М. ГРУДНИКОВ.
Белгородська область.

У Добровеличківській восьмирічній школі часто відбуваються зустрічі зі старими комуністами, учасниками Великої Вітчизняної війни, воїнами Радянської Армії, передовиками сільського господарства. Цього разу до учнів завітав персональний пенсіонер, комуніст Антон Олексійович ТУДОВСЬКИЙ.
Фото О. ГОНЧАРЕНКА.

ШИРОКІ КРИЛА

За прикладом учнів Данилово-Балківської середньої школи піонери і комсомольці шкіл Ульянівського району до 100-річчя з дня народження вожда почали організувати кімнати-музеї В. І. Леніна.

А школярі Великоотроянської середньої школи стали ініціаторами іншого чудового почину: вони створили шкільний кооператив «Юні друзі книги», розгорнули змагання між комсомольськими класами за розповсюдження політичної літератури. Завдяки їм багато книг знайшли своїх читачів. Почин великотроянців швидко підхопили піонери і комсомольці шкіл району.

М. МАЩЕНКО.

Ульянівський район.

ЕСТАФЕТА

Р В Б

Струнки, підтягнуті, зосереджені — вони вишикувались на шкільному подвір'ї. Як маленькі заграви, горіли на грудях піонерські галстуки. Ім, учням олександрійської школи № 1, випала велика честь — першими розпочати міську естафету революціонерів, воїнів, будівельників — естафету РВБ. І це символічно, що сьогоднішнє покоління шукатиме й знаходитиме святі реліквії батьків, зустрічатиметься зі своїми славновісними сучасниками — передовиками виробництва.

І в цей день на шкільному подвір'ї зійшлося три покоління. Уважно слухають учні розповідь старого комуніста І. С. Пшеничного, Героя Радянського Союзу І. Ф. Нестерова. Ці літні люди, які пройшли крізь горнило випробувань, говорили просто і зрозумілі слова: «революція», «подвиг», «робота». А за ними була доля їх покоління, їх бойових товаришів, які не дійшли до перемоги кілька останніх кроків...

І у відповідь звучить тверде й рішуче: «Клянемось, клянемось». Потім естафету покладали у найпочесніше місце в школі. Біля неї виструнчилась почесна варта...

Так була розпочата ця естафета, на емблемі якої — шабля, різець і шлемофон космонавта. Її ціль — виховання революційних і трудових традицій у молодшого покоління. Вона крокує з школи в школу. І кожного разу піонери кладуть в неї рапорт про те, що вони зробили і зроблять до славного 50-річчя Жовтня. Відбираються кращі реліквії, знайдені в нелегкому пошуку.

Так, учні четвертої школи зробили копію комсомольського квитка однієї з перших комсомолок міста С. Г. Березовської. А льотчиця-героїня А. Ф. Худякова подарувала піонерам другої школи свій портрет і довго розповідала їм про героїчні діла своїх подруг-однопольчан. Як святочно прийняли піонери різець Героя Соціалістичної Праці, токаря автобазу № 12 О. Стародубова.

Ю. СТАСЮК,

позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

КІНО

„СПАРТАК“

Історія людства багата на великих людей: героїв і політиків, художників і музикантів. Але навіть в родоводі славетних виділяються постаті, які мають епохальні заслуги перед людством. Це — нестаріючі велети прометеївського гарту: Спартак, Мюнцер, Разін, Кармалюк, Фрунзе, Ціолковський.

Нині в кінотеатрі «Комсомолец» з успіхом демонструється фільм «Спартак». Це розповідь про людину, якій у вищезгаданому переліку по праву належить перше місце. Легендарний фракієць був улюбленим героєм багатьох поколінь. Пригадаймо мудрі слова, сказані про нього Марксом і Леніним, Енгельсом і Плехановим. А з яким благоговінням вимовляв це ім'я Микола Островський! Правда, величезній популярності Спартака в значній мірі посприяв широковідомий роман Рафаело Джованьолі. Мало знайдеться людей, які б не пам'ятали подій, відображених в цій книзі. А ще менше таких, які б не читали її зовсім. Отже, напевно можна звинувачувати автора фільму, американського режисера Стенлі Кубрика в незнанні твору Джованьолі. А втім, його кінострічка — це не звичайна екранізація названого роману. Вирішуючи тему, режисер керувався іншими джерелами. Не забуваймо, що про Спартака збереглося надзвичайно мало вірогідних відомостей. Отже, в значній мірі кінострічка Кубрика і роман Джованьолі твори самостійні, позначені оригінальністю хисту кожного з майстрів. Більше того — фільм поемічно загострений по відношенню до книги. (Пригадаймо кадр поєдинку на арені, де Спартак зазнає поразки). Віддаючи належне творчій сміливості режисера, все ж погодитися з цим епізодом важко. Адже глядач, зарані психологічно підготовлений романом італійця, не в змозі примиритися з неславно улюбленого ге-

БІЛЯ ВОГНИЩА

Зал ледь вмістив усіх гостей. Тут і батьки, і школярі з різних класів. Тільки з'явився в дверях Семен Іванович Довженко, колишній командир партизанського загону імені К. Е. Ворошилова, всі мимоволі повернулися до нього і проводжали поглядами, аж поки не пролунала команда піонервожатої: «Струнко!»

Так почався збір загону імені Феді Шепеля і Яші Матвієнка кіровоградської школи № 6. Школярі четвертого класу «Б» запросили до імпровізованого вогнища Семена Івановича, пов'язали йому піонерський галстук. Довженко розповів про бойові діла партизанського загону, про героїв-піонерів з села Підлісного, ім'я яких носить загін.

Після цього — розповіді і пісні навколо вогнища про Павлика Морозова, Льоню Голикова, Володю Дубініна, виконані піонерами, сприймалися з особливим хвилюванням...

М. МУЖИКОВСЬКИЙ.
М. Кіровоград.

(Продовження. Поч. в № 25).

Та повернеться з далекого походу витязь і не зустріне вже нареченої. Навіть могили не знайде її, щоб покласти букетик айстри...

Хто знає, може, саме тоді в її очах була туга за своїм майбутнім, якого вона скоро не матиме... Хто знає, може, саме тоді в її серці визрівало рішення довести всім свою відданість людям...

...Надворі загупотіло. В сінешні двері вимогли-во затарабанили. До хати вдерлося троє німців. Довготелесий, розставивши, ніби метровку, ноги, став з автоматом біля дверей. Інші двоє заходилися нишпорити по закутках.

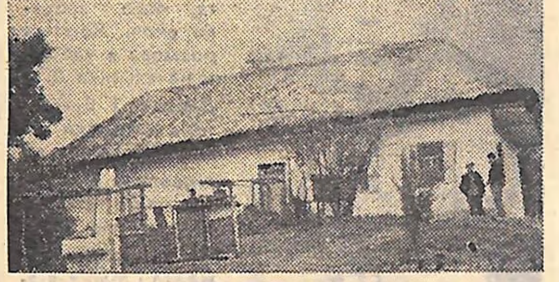
— Казайка, нам нужен яйка.
Від мародерів несло самогоном. Довготелесий пожирав Марію очима. Дівчина якось механічно обсмикнула стару спідничину на колінах, зашарілася. Злякано заплакала дитина. Марійка кинулась було втішити дитя. Німець заступив їй дорогу. Нахабно посміхаючись, він спробував її обняти.

— Не приставайте, — як можна спокійніше і твердіше мовила Марія, вивертаючись від гітлерівця.

А серце шалено калатало. Високо заходили груди. До них вже тяглися волосаті бридкі руки. Вона з силою відштовхнула їх, хотіла бігти до дверей, але довготелесий знову став перед нею. Марія вже чула про витівки фашистів, про мордування дівчат. Невже це і їй настала черга глум стертпін? Ні! Ніколи! Краще смерть.

Вона вдруге випорснула з рук гітлерівця і кинулась у вікно. Тріснула блаженська рама, забряжчало скло. Німець встиг клешнею схопити дівчину за литку. Але Марія другою ногою стусонула його межі очі. Стукнула віконниця, затріщав тин. Довготелесий палнув у темін за вікном. Та було пізно.

Знову навідалась до Тищенко дівчина аж третього дня, коли фашистська військова частина, що стояла у селі, вирушила десь до Кременчука. З за-

Явочна квартира партизанів — хата Мошнягунів.

бинтованою рукою зайшла до хати. Поглядаючи на затулене ганчір'ям причілкове вікно, тихо мовила:

— Пробачте, я вставлю.
— Ну що ти, Марійко! — кинулась господарка до неї, — то пусте. Головане, що ти живою залишилась, в руки їм не далася.
А в люльці щось лепетала і тяглася до дівчини пухленькими рученятами маленька Вірочка. Діти завжди тягнуться до добрих людей.
— З. — ВІРЮ, МАРІЄ!

У Єлисаветградівці оживало підпілля. Вже кілька разів на вулицях з'являлися листівки. Між людьми ходили розмови про те, що німці брешуть про Москву. Під столицю їх розгромили. Хтось пустив під укіс поїзд на перегоні Кучеріка — Хирівка.

Значить, є люди, які борються, а не лише тікають від фашистів.

Якось увечері до Тищенко, де Марія гомоніла з подругою, зайшла її мати — Ганна Пилипівна Мошнягун.

— Ходи, Маріє, додому, там до тебе гості прийшли.

— Хто?

— Підеш та побачиш, — відказала стара.

Марійка накинула на плечі хустку і майнула з хати. Хто ж це міг бути? Може, це її Олексій десь в оточення попав, і, як дехто, прибився у рідні місця? З ним буде легше шукати партизанів. А, може, він уже підпільник?

Боевця вона найменше сподівалася побачити. А саме він сидів на лаві біля столу.

— Петре Івановичу, ви? — придивлялась Марія до схудлого з пшеничною борідкою обличчя колишнього завідувачого райфінвідділом.

— А ти що, не чекала? — він затримав у своїй руці теплу дівочу долоню. — Зайшов провідати. Думаю, з рідної хати ти не станеш вистрибувати у вікно? — він явно жартував.

— Ви вже знаєте? — всміхнулась Марія і серйозно додала: — Ненавиджу я їх. Бридкі вони мені.

— А хто ж їх любить? Запроданці? Теж не люблять, а служать, бо за власну шкуру бояться. Та ти сідай, поговоримо про життя-буття.

Після годинної розмови Босвець поклав перед Марією кілька пачок висгнців.

— Ці гроші забрано з німецького банку. Частину з них необхідно роздати багатодітним солдатам як допомогу від Радянської влади. А за інші треба придбати одяг і взуття. Недавно біля

(Продовження на 4-й стор.)

Її звати МАРІЄЮ

(Продовження).

Суботців звільнено п'ятнадцятьох наших військово-полонених. Вони у лісі в жакливому вбранні. Партизанам потрібен одяг. Підпільний райком партії доручає тобі цю справу.

Марія якусь хвилину розгублено мовчала.
— Ви довіряєте мені, Петре Івановичу? — неморгаючи очима вона дивилася на співбесідника...

Років за три перед війною життя дівчини ввійшло в смугу великих неприємностей, переживань і образ. Їй довелося залишити школу, де вона вчителювала, була піонервожатою. Дехто з колишніх друзів-комсомольців почав ставитись до неї холодно, офіційно. Причиною тому був арешт батька.

Іван Андрійович Мошнягун брав активну участь у громадянській війні. На станції Трепівка, в селі Мотронівка, Ілюшино, Федвар (тепер Підлісне), Зелений Гай, Плешково його знали як організатора партизанського загону, який громив тили кайзерівців і денікінців. Потім він добровольцем пішов до Червоної Армії, проливав кров у боях з чорним бароном Врангелем, в складі чотирнадцятої армії, ходив у похід аж до Карпат. Повернувся додому більшовиком, батальйонним комісаром, на милицях. Був на партійно-радянській роботі в навколишніх селах.

Останнім часом Іван Андрійович працював бухгалтером у Єлисаветградському колгоспі імені XVII парт'язду. Це був сумлінний трудівник, скромна людина і зразковий сім'янин. І ось він мав необережність, відсилаючи кореспонденцію до райцентру, зробити конверт з цупкого паперу, який відрізає від старого плаката. Його забрали вночі. Коротка розмова в кабінеті начальника ДПУ Дарова, і бухгалтер назавжди вивезли з села, відірвали від сім'ї. Тінь впала на Мошнягунів. Не знаючи за що, страждала і Марія, відчуваючи недовіру і підозріле ставлення до себе.

П. І. БОЄВЕЦЬ.

З школи вона перейшла працювати вихователькою у дитячий садок. Знайшлися такі, що кидали докір:

— Не хочемо, щоб наших дітей виховувала дочка ворога народу.
— Знаємо її виховання.

Ці слова боляче ранили вразливе дівоче серце. З дитячого садка вона пішла працювати в чайну. Колишня краща учениця Федварської семирічки, комсомолка-активістка, учасниця гуртків художньої самодіяльності, тепер ходила все більше пригніченою. Хотіла, було, поїхати до Кіровограда, в Київ, довести, що батько не винен — розрадила мати.

— Не треба, доню, може, там знайдуться люди, що розберуться.

Не схвалив наміру Марії і Петро Іванович Боєвець, що допомагав тоді Мошнягунам одержати хліб, зароблений батьком у колгоспі.

— Думаю, Іван Андрійович і сам доб'ється своєї реабілітації.

Та минали місяці і роки, а від батька не було жодної звістки. Куди не писала Марія, нічого втішного їй не відповідали.

А тут нове нещастя, війна почалася. Не встигли Миколу випроводити на фронт, як почався суд над Марією.

Судили завідоуючу чайною за розтрату. Вона не була винною. Готувалась якась велика районна нарада, її учасники мали харчуватися в чайній. Марія постаралася наварити і насмажити всього. Але нараду (час же воєнний) в останню годину відмінили. Холодильника не було і, звісно, діло, зіпсовані харчі довелися свиням віддати. А тут люди зі споживспілки, щоб скрити свої махінації, організували нальотну ревізію в чайній. Марія стала перед судом.

— Не винна я, люди добрі, повірте, — з сльозами на очах говорила. — Дозвольте, я поверну розтрату, коли вже так.

Та її не слухали... Ворог уже вступав на територію області. Прокурор ще раз болюче хльоснув словами про те, що яблуко від яблуні далеко не відкочується...

(Далі буде).

(Закінчен. Поч. на 1-й стор.)

вирішального відбитку на погляди і смаки людей, на фізичний вигляд сучасної людини, як зараз. Всі, хто зібрався цього разу в редакції, — секретарі комсомольських організацій, голови рад цехових колективів фізкультури, працівники обласних рад добровільних спортивних товариств, вчителі фізвиховання, — говорили про необхідність і уміння використовувати в роботі з молоддю її тяжіння до фізичної культури.

М. Федосєв, голова ради колективу фізкультури СКБ заводу «Червона зірка»:

— Головне — підібрати актив. Сам секретар комсомольської організації чи фізорг нічого не зроблять. Ми вважаємо, що спортивні досягнення, яких домоглося наше конструкторське бюро, насамперед залежать від ентузіастів цієї справи — і громадського тренера, спортсмена і розряду Г. Власова, і начальника СКБ, і секретаря комсомольської організації.

Г. Михайлевич, старший методист по виробничій гімнастиці заводу:

— «Молодий комунар» нас критикував за незадовільну організацію виробничої гімнастики, яка є першим кроком робітників до систематичних занять фізкультурою і спортом. Розпорядженням по заводу зобов'язано в усіх цехах і відділах запровадити виробничу гімнастику, а зараз проводиться заводський огляд. Претендентом на перше місце є механоскладальний цех № 4.

«ФІЗГРАМОТНІСТЬ» — ЩО ЦЕ!

Десь у сімнадцять років

людина помічає, що в чомусь відстає від своїх товаришів. Ніби ж і зодягається по моді — гостроносі черевики, однобортний піджак — і все ж таки дівчата на вулиці озираються не на нього, а на його товариша — загорілого хлопця.

М. Гасман, декан факультету фізичного виховання педінституту:

— Справа, звичайно, в тому, що юнакові ще з дитячих років не прищепили любові до спорту. Дехто зрозуміє це років у п'ятнадцять, але буде соромитись своєї «фізбезграмотності», цуратиметься товаришів, коли ті гратимуть у волейбол чи хокей. Добре, коли у юнака вистачить си-

М. ГАСМАН: — Тут є й інший бік медалі...

КРАСА, СИЛА, ІНТЕЛЕКТ

спорт — це один із засобів виховання молоді. Ось чому ми його неодмінно поєднуємо із комсомольськими справами.

ли волі перебороти себе, бути наполегливим.

В. Юрченко, викладач фізкультури школи-інтернату № 2:

— Більшість учнів, які приходять до нас із сільських шкіл, не мають необхідних фізичних навичок. Мені прикро за колеги, які не навчили їх найпростіших фізичних вправ. Неохоче йдуть в спортивні секції, і учні міських шкіл, і лише коли їх зацікавиш, вони захоплюються спортом.

СВЯТКОВІСТЬ, УРОЧИСТІСТЬ

О. Ткач, керівник фізвиховання ШВЛП:

— Спортивні змагання зараз збирають незначну кількість болільників. Звичайно, крім футболу. А якби вони добре рекламувались, викликали б великий інтерес.

М. Гасман:

— Тут є й інший бік медалі. Інколи значки ГПО, почесні грамоти, випелі вручаються поспіхом, не приносячи ніякого морального задоволення спортсменам.

О. Кобець, секретар комсомольської організації механоскладального цеху № 2 заводу «Червона зірка»:

— Рекламу, урочистість — це добре. Але перш за все

У виступах учасники зустрічі підняли багато питань, в яких розкрили, що завважає масовому розвитку спорту і залученню молоді у колективи фізкультури. Всі виступаючі прийшли до однієї думки, що вирішити цю справу можна спільними зусиллями партійних, господарських, профспілкових, фізкультурних і комсомольських організацій при допомозі активу.

Багато, як бачимо, треба зробити. І розмову, яка відбулася на редакційній п'ятниці, ще не закінчено. Просимо наших читачів узяти у ній участь.

У ПОБУТОВИКІВ — СВЯТО

П'ятирічка. Рік перший. Чи гарними ж ділами, високими трудовими здобутками закінчили його побутовики області? Чи повністю задовольняються зростаючі потреби покупців? Як зріс товарообіг?

Щоб відповісти на всі ці питання, відзначити кращих з кращих, в обласному центрі зібралися передовики, керівники побутових підприємств Кіровоградщини.

— Перший рік п'ятирічки був для нас справді космічним стартом в переддень славного ювілею Великого Жовтня, — сказав у своєму виступі начальник обласного побутового управління Д. Переч

сунько. — План по випуску валової продукції виконано достроково.

В порівнянні з 1965 роком, відзначалось на активі, торік послуги для сільського населення зросли на 364 тисячі карбованців, а загальний об'єм послуг на душу населення зріс на 0,74 карбованця. В області було відкрито 182 майстерні і приймальних пункти.

На значний рівень піднялась механізація трудових процесів у побутових майстернях. 25 швейних майстерень перейшли на бригадний спосіб пошиву, що також значно підвищило продуктивність праці і якість продукції. Було підготовлено майже 350 спеціалістів побутовиків.

Перші місяці в соціалістичному змаганні за 1966 рік зайняли колективи Олександрійської швейної фабрики, Кіровоградської фабрики індпошиву, Долинського райпобуткомбінату.

Було зачитано Указ Президії Верховної Ради СРСР про нагородження передовиків побуту високими урядовими нагородами.

Перший секретар обкому КП України М. К. Кириченко під бурхливі оплески присутніх вручив нагородженням ордени і медалі.

М. ЧЕРКАЄВ.

На фото: біля виставки взуття, яка була влаштована під час зльоту побутовиків.

Фото автора.

ТУРНІР В КРИМУ

Як і торік, Федерація футболу Української РСР вирішила провести в Криму турнір команд, які проводять там передсезонну підготовку. У змаганнях візьмуть участь команди класу «А» «Мета-

лурга» (Запоріжжя), «Дніпро» (Дніпропетровськ), «Суднобудівник» (Миколаїв), «Таврія» (Сімферополь), «Зірка» (Кіровоград), «Авангард» (Жовті Води), СКА (Київ), СКА (Львів), «Текстильник» (Івано-Франківськ), «Волга» (Горький), «Спартак» (Гомель) та севастопольська команда класу «Б» «Чайна».

Учасники турніру розбиті на дві підгрупи. Ігри проводитимуться в два кола.

Позавчора, за неуточненими даними, в першому матчі — з «Металургом» — нашу земляки зіграли виїзною [Другий склад — 1:2].

Багато читачів запитують, чи залишилась кіровоградська «Зірка»

в класі «А» в обласній раді Союзу спортивних товариств і організації редакції відповіді, що, як і повідомлялося раніше, «Зірка» гратиме в Другій підгрупі Другої групи класу «А».

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ.

Редантор В. ПОГРІБНИЙ.